

Čís. 11614.

Usnesení rekursního soudu, jímž o rekursu věřitele do rozvrhového usnesení bylo rozhodnuto před uplynutím rekursní lhůty ohledně všech účastníků, oprávněných k rekursu, jest zmatečné podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1932, R I 161/32.)

Do usnesení prvního soudu, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodané nemovitosti, podal rekurs knihovní věřitel S. R e k u r s - n í s o u d rekursu částečně vyhověl.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu Úrazové pojišťovny, zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu Úrazové pojišťovny a současně o rekursu S-a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Rozvrhové usnesení nebylo dovolací stěžovatelce doručeno. Takto byla jí nezákonným postupem odňata možnost na soudě projednávat, totiž vznést po případě rekurs proti oné části rozvrhového usnesení, již byly její přihlášené pohledávky na dlužném pojistném zamítnuty. Napadené usnesení, které o rekursu věřitele Karla S-a do rozvrhového usnesení rozhodlo před uplynutím rekursní lhůty ohledně všech účastníků a tedy i dovolací stěžovatelky k rekursu oprávněné, trpí zmatečností ve smyslu ustanovení čís. 4 § 477 c. ř. s., § 78 ex. ř., bylo je proto zrušiti a rekursnímu soudu uložiti, aby o rekursu dovolací stěžovatelky a současně o rekursu Karla S-a znovu rozhodl, ježto mezitím bylo rozvrhové usnesení dovolací stěžovatelce dne 30. ledna 1932 doručeno a táž s dovolacím rekuresem spojila i rekurs proti rozvrhovému usnesení.

Čís. 11615.

Nárok zákonných dědiců na čtvrtinu pozůstalosti, jež musí zůstatí volná podle § 1253 obč. zák., jest nárokem singulárním, představujícím peněžitý nárok obligační, který svou podstatou jest zvláštním zákonným odkazem.

Předpisu § 1253 obč. zák. neodporuje úmysl smluvních stran v dědické smlouvě, zanechati veškerou pozůstalost in natura pozůstalému manželu proti vyplacení peněžitě částky zákonným dědicům předemřelého manžela.

Bylo-li v dědické smlouvě ujednáno, že pozůstalý z manželů dostane veškerou pozůstalost a vyplatí z ní peněžitou částku zákonnému dědici, jest zákonný dědic oprávněn požadovati jen čistou čtvrtinu pozůstalosti v penězích, v níž onen odkaz jemu určený jest již obsažen.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1932, R I 177/32.)

Zůstavitel Václav B. ujednal se svou manželkou Marií v dědické smlouvě ze dne 5. dubna 1891, že pro případ úmrtí obdržeti má veškeré pozůstatelné jmění s tím, že při zanechání potomstva z manželství vyplatí peněžitě veškerou čistou pozůstalost dítěti neb dětem rovným dílem, a v případě,